

Obsah	Str.
Důvod k reptání?	1
„Čtvrteční babička“	2
Sborový zájezd do Alp	5
Tábor v Křížlicích 2013	7
What a beautiful day!	9
Mládež v Německu	11
Dobrý nápad	11
Seniorátní rodinná neděle- pozvánka	14
Kalendář na září	16

Dobrořeč, má duše, Hospodinu a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho.

Žalm 103,2 (BK)

Důvod k reptání?

Jestliže máš v ledničce dost jídla, máš šaty k odívání, střechu nad hlavou a lůžko ke spánku, pak jsi bohatší než 75 % světového obyvatelstva.

Máš-li peníze na kontě a ještě něco v peněžence, patříš k těm 8% obyvatel země, kteří tvoří zámožnou vrstvu.

Jestliže jsi dnes ráno ve zdraví vstal, máš se lépe než miliony těch, kteří tento týden nepřežijí.

Vlastníš-li Bibli, je ti neobyčejně požehnáno. Třetina lidstva nemá přístup k Božímu psanému slovu.

Máš-li ještě rodiče a ti jsou stále ještě ve šťastném manželství, pak patříš k výjimkám v naší zemi.

Jestliže věříš v Pána Ježíše jako svého Vykupitele, patříš k té požehnanější části lidí na tomto světě.

Jestliže ses včera modlil za konkrétní věci a dnes snad také, pak patříš k té malé šťastné menšině, která věří, že Bůh slyší a vyslychává modlitby.

Můžeš-li číst tyto řádky, jsi na tom mnohem lépe než téměř dvě miliardy lidí, kteří neumějí číst ani psát. Pročpak jsi ještě nespokojen? Máš všechny důvody k tomu, abys byl vděčný.

Petr Hudec

V pátek 30. srpna jsme se v naší modlitebně rozloučili se sestrou Blaženou Kovaříkovou, členkou našeho sboru, která zemřela ve věku 91 let. Jako vzpomínku na ni uvádíme mimo jiné článek, který před několika lety vyšel v časopise motolské nemocnice, kam sestra Kovaříková docházela za dětmi s cystickou fibrózou jako jejich „čtvrteční babička“.

Rubrika dopísků

Chtěla bych Vám napsat téměř pohádkový příběh o paní Blaženě Kovaříkové, které se nikdy neříkalo jinak než „čtvrteční babička“. Těm z Vás, kteří jste ještě zažili dobu, kdy hospitalizace nemocných CF byla spojena pouze s oddělením 3C a kdy domácí i. v. léčba nebývala obvyklá, těm se možná vybaví milá babička, která už sama o sobě vypadala pohádkově. Chodila si každý čtvrtek s Vámi povídat, hrát a malovat, prostě Vám chtěla ukrátit dlouhé dny strávené v nemocnici. Nemusela, ani nikoho mezi nemocnými neměla, ale prostě jen chtěla někomu přinášet radost.

Několik let chodila pravidelně, ale pak se přihlásil věk, kdy sama už pomáhat nemohla. Ale věřte mi, nezapomněla na Vás! Jaké bylo překvapení, když do rozhlasového pořadu Káva o čtvrté, věnovaného CF, zavolala posluchačka a ozvalo se: „Dobrý den, paní docentko Vávrová, tady čtvrteční babička. Moc na všechny děti s CF a na Vás lékaře i sestřičky vzpomínám.“ Ještě milejší překvapení bylo, když se naše pohádková babička objevila na aukci v galerii U Prstenu, povídala si s námi a vzpomínala na děti, se kterými trávila spoustu času v nemocnici v Motole. Dokonce přinesla obrázky, které jste jí tenkrát malovaly.

Pravda, ty děti už dávno nejsou dětmi, a některé už bohužel nejsou mezi námi. Pohádkový příběh ale zůstává a já doufám, že Vás, kteří jste se s kouzelnou čtvrteční babičkou setkali, potěší, že na Vás stále myslí a vzpomíná na to, jak veselé byly čtvrtky s Vámi v nemocnici.

Maminka z Klubu

Občas se stane něco naprosto neuvěřitelného. Po naší redakční uzávěrce, kdy jsme předtím usilovně pátrali po nějakých bližších informacích o „čtvrteční babičce“, objevila se zničehonic na 3. patře dětského monobloku. Jako by spadla z nebe.

V tašce nesla omalovánky, křížovky, obrázky a různé hry pro děti. Už tu prý dlouho, snad rok, nebyla. Ale že je opravdu „čtvrteční“, nezapomněla, přišla totiž přesně ve čtvrtek.

Dozvěděla jsem se od ní, že je jí rovných 84 let a do nemocnice za dětmi chodila plných 9 let. V době, kdy ještě nefungovali dobrovolníci, ona a ještě čtyři další paní měly každá vyhrazený jeden den v týdnu pro motolské děti. Když ovdověla a slyšela od známého (lékaře z motolské nemocnice), že děti se odpoledne ve všední dny na odděleních nudí a jsou smutné, že by potřebovaly nějakou babičku, která by si s nimi povídala a četla jim pohádky, rozhodla se, že půjde.

A tak se z ní stala „čtvrteční babička“, kterou prostřednictvím našeho zpravodaje (který jí také posíláme) co nejsrdečněji zdravíme, děkujeme za milou a pozornou péči o naše malé pacienty a těšíme se na další setkání s ní.

Helena Chladová

Foto J. Hlavsa

Ohlédnutí za životem s. Blaženy Kovářkové

Sestra B. Kovářková se narodila 30. ledna 1922 v Plzni jako druhé z jednovaječných dvojčat. Se sestrou Jiřinou měly vždy ten nejužší vztah, byly si podobné ve všech ohledech, nejenom fyzicky. Měly stejné záliby, názory, zásady, životní optimismus a vstřícný vztah ke všem lidem v okolí. Po šesti letech se rodina odstěhovala do Písku, který se stal pro sestru Kovářkovou městem jejího srdce. Její tatínek zde pracoval jako prokurátor a později prezident krajského soudu. Maminka zahrnovala dcery láskou a vychovávala je v harmonickém prostředí a v duchu sokolství, neboť tatínek byl starostou Sokolské župy Jeronýmovy. Dcery studovaly na klasickém gymnáziu s latinou a řečtinou, ale i s moderními jazyky, chodily do Sokola a cvičily, jako celá rodina, na sokolských sletch, hrály na klavír a také tenis, vše v družném společenství ostatních gymnazistů, se kterými byly ve styku až do poslední doby. Na další studium však s. Kovářková nemohla pomýšlet, neboť Hitler zavřel vysoké školy.

V době maturit se život rodiny radikálně změnil, neboť otec byl jako vysoký sokolský činovník odvezen do Osvětimi, kde zemřel. S. Kovářková poté pracovala na Městském úřadě v Písku. Po sňatku s právníkem Štěpánem Kovářkem, který ji přivedl do evangelického prostředí, se přestěhovala do Prahy-Bubenče a věnovala se péči o tři děti. Stala se členkou dejvického, tehdy ještě salvátorského sboru. Zde její manžel pracoval ve staršovstvu a učil v Nedělní škole, k čemuž čerpal ze svých bohatých zkušeností ze sboru v Kostelci nad Labem, kde za svobodna vedl NŠ, Dorost, Sdružení, pěvecký sbor a divadelní soubor. V dejvickém sboru pak byly křtěny, chodily do NŠ a byly confirmovány jejich tři děti, a vyrůstala zde i další generace.

Když děti odrůstaly, vrátila se s. Kovářková do zaměstnání, do dokumentace a knihovny Ústavu makromolekulární chemie Akademie věd na Petřínách. S ústavem a jeho pracovníky zcela srostla. Pracovala zde velice ráda, jak přímo ve svém oddělení, tak na mezinárodních mikrosymposiích, která ústav pořádal, v dámských a dětských programech, kde se uplatnila díky svým znalostem cizích jazyků. I po dvaceti letech práce zde, jako čerstvá důchodkyně, chodila do Makra na obědy a stále se živě zajímala o dění v ústavu a o osudy svých bývalých kolegů.

Mezitím přišla vnoučata, a i pravnoučata, ze kterých se s. Kovářková nesmírně těšila a nenásilně jim předávala mnohé ze své moudrosti, a ony ji, svoji babí, velice milovaly. Poté se starala o maminku, která se přestěhovala

do Prahy, a o nemocného manžela, trpělivě, s láskou a radostným optimismem, až do jejich dnů posledních.

Když v r. 1992 ovdověla, dozvěděla se od br. faráře Henycha o mimopražských dětech s cystickou fibrózou v motolské nemocnici. Jejich rodiny je mohly navštěvovat jen o víkendech a děti by uvítaly nějaké babičky, které by si s nimi hrály, povídaly, atd. ve všední dny. Sestra Kovářiková si vybrala čtvrtek a rázem se pro děti, jejich rodiče a nemocniční personál stala "čtvrteční babičkou". Na první odpoledne se (jako i vždy později) důkladně připravila, dlouho vybírala knížku pohádek, že bude dětem číst. Ale děti začaly žadonit: "Povídejte nám radši o tom, jaké to bylo, když jste byla malá holčička." Čtvrteční babička knihu zaklapla a začala napjatým dětem vyprávět. Toto vyprávění, společné malování, vystřihování, luštění křížovek a hádanek, vyrábění drobných předmětů (např. splétané papírové srdíčko na stromeček, které pak před vánoci poslali prezidentu Havlovi) trvalo bez přerušování devět let a oběma stranám přinášelo mnoho radosti.

Sestra Kovářiková tiše odešla, tak jako tiše žila. Zůstane v srdcích mnoha lidí, především svých dětí, sedmi vnoučat a devíti pravnoučat.

Jelena Hlavsová, dcera

8. ročník sborového zájezdu do Alp

První červencový týden nás 60 členů a přátel dejvického sboru trávilo společně týden na sborové dovolené v Rakousku. Tentokrát podruhé v penzionu Haus Tyrol v údolí Pitztal ve vesničce Zaunhof. Údolí to je hluboké a vrcholky alpských velikánů na nás hleděly pěkně z vysoka.

Věkové rozložení bylo opět velmi široké. Od těch, jejichž čas se počítá teprve na prožité měsíce, po ty, jejichž počet „křížků“ je o hodně vyšší než počet prstů na jedné ruce.

V našem uspěchaném vystresovaném všedním životě se často nedokážeme zastavit natož pak děkovat za každý den nám darovaný. A to nás má zastavit společná dovolená se 60ti lidmi na jedné hromadě? Je to zvláštní, ale funguje to. Každý rok! Ani tentokrát to nebyla výjimka, Už se na to společné soužití předem těším. Užívám si toho, že se dokážeme domluvit, abychom se v pokojích vzájemně nerušili, že se nasmějeme při společném vaření, že prožijeme společně horké chvílky při výstupech na velikány, že si při výletech popovídáme (pokud dech dovolí), nebo pak po výletě u kávy či pivu při čekání

na večeri vzájemně probereme čerstvé zážitky.

Každý den začínáme i končíme pobožností a po večeri ještě bývá společný program - třeba Tomáše Černohorského o varhanách a jejich zvuku, o cestovatelských zkušenostech v Africe Honzy Homuty, postřehy z pracovních cest Marka Tichého do Číny a na Ukrajinu nebo o českých přistěhovalcích v americkém Texasu od Aničky Hejlové.

Jedna věc byla ale letos úplně jiná a všechny nás překvapila. Děti, které s námi jezdí už od svých plenkových časů nám nějak dorostly a samy se aktivně zapojily do programu, když pro nás připravily kvíz nebývale těžký. Naštěstí tam byly možnosti na výběr!

Zkuste si sami a negooglujte!

3. Co jsou hieroglyfy?

- a) obrázkové písmo
- b) hláskové písmo
- c) abeceda
- d) znakové písmo

5. Kolik je vidět na tučňákovi prstů?

- a) 4
- b) 2
- c) 0
- d) 6

11. Od kolika metrů nad mořem je velehora?

- a) 2 500
- b) 2 000
- c) 3 000
- d) 3 500

Na závěr nemohu nepřipomenout už otřepanou frází - je to úžasné, když vezmete za kliku jakéhokoli kostela a je otevřeno, když dokonce může Pavel Prosek jít na kruchtu, zapnout varhany a hrát... Když si jdete koupit mléko do automatu a vedle je lednice se sýry, jogurty a vejci, na lednici visí ceník a na stolku vedle pokladnička...

Z radosti nad krásným pobytem (který takto může probíhat také proto, že naše farářka Abigail organizačně vše dopředu připraví, říkáme jí GÁJATOUR) jsme poslední den parafrázovali píseň „Díky za toto krásné ráno“:

DÍKY ZA CELÝ TENTO TÝDEN
DÍKY ZA JEDEN KAŽDÝ DEN
DÍKY ŽE JSME MOHLI BÝT SPOLU
KAŽDÝ SPOKOJEN

DÍKY ZA PŘEVYSOKÉ HORY
DÍKY ZA RYCHLÉ POTOKY
DÍKY ZA KVĚTINOVÉ DOLY
BEZPEČNÉ KROKY

DÍKY ZA PÍSKAJÍCÍ SVIŠTĚ
DÍKY ZA MOUDRÉ OČI KRAV
DÍKY A TĚŠÍME SE PŘÍŠTĚ
NA VŮNI ALPSKÝCH TRAV

Martina Študentová

Tábor v Křížlicích 2013

Letos se opět sešlo skoro 30 dětí z Prahy, Nosislavi a Daňkovic. Spolu s deseti vedoucími jsme prožívali příběhy proroka Elišy. V písničce, kterou jsme na motivy vyprávění složili, si je můžete zopakovat. Obsadili jsme celou starou školu v Křížlicích a v horách se dala tropická vedra snášet lépe než ve městě.

Šílo, Gilgál, Bét-el, Samaří a Jericých ho jsou názvy pěti družstev. Program byl opravdu nabitý – v naučných dílnách se učily uzly, zdravotnictví, šifry a poznávání bylin. Jiný den se vyráběly loutky, vařilo, pletly náramky nebo ze starých flašek dělaly krmítka pro ptáčky. Děti nám jeden večer připravily bojovku. Také stavěly koně, na kterých pak převážely rabované potraviny

z opuštěného tábora Aramejců, plnili dovednostní bobříky a každý si pomaloval svou tašku.

Myslím, že neobvyklým zážitkem byla noční hra. Na motivy 2. Kr 6, 8-23 prošli jako Aramejci se zavázanýma očima nepřátelským územím přes hřbitov a lesík na louku nad kostelem. Tam kolem nich křepčili a doráželi nepřátelé – Izraelci. Celé družstvo ale mlčky šlo za svým vedoucím. Zastavili se a čekali. Až po pěti minutách ticha si rozvázali šátky kolem očí a dostali čokoládu. Třeba to jednou v životě taky dokáží.

Elíša (Křížlice 2013, zpívá se na melodii *Marie má dítě*)

1. Šílo, Gilgál, Bét-el, zpívej.
Jericho a Šimrón, zpívej dál.
Elíšu následuj, zpívej.
Hle zástup svědků přichází a tam jde dál.
2. Elíša si orá, zpívej.
Elíáš ho volá, zpívej dál.
Pláštěm po něm hází, zpívej.
Do Bét-elu přichází a jdou dál.
3. Do nebe kočár z ohně, letí.
Elíáš nastoupí, letí dál.
Elíša sám zůstal, neletí.
Teď je z něho prorok, tak jde pěšky dál.
4. Vdově hlady žaludek zpívá.
Olej stále teče, zpívej dál.
Jiné syna vzkřísí, zpívej.
Lid zázrakem nasytí a zas jde dál.
5. Do Sýrie odnesli, dívku.
K Námanovi malo-mocnému.
Radu dala dobrou, zpívej.
Uzdravil se, uvěřil a tak jdou dál.
6. Aramejci jedou, ouvej.
Elíša však říká, nezoufej.

Bezbranní a slepí, ou hej!
Hle hostina je prostřena a zpět jdou dál.

7. Samaří jen hlady vzdychá.
Tábor Aramejců strachy prchá.
Vše berou malomocní – cha – chá.
Hle Izrael je nasycen a cesta jde dál.
8. Šílo, Gilgál, Bét-el, zpívej.
Jericho a Šimrón, zpívej dál.
Elíšu následuj, zpívej.
Hle zástup svědků přichází a tam jde dál.

Kateřina Hejlová – Tichá

Foto K. Cihlová

What a beautiful day!

Jaký je to krásný den! Slova, která by člověk nečekal na takovém místě jako koncentrační tábor.

Koncentračním táborem v bavorském Flossenbürgu, jen několik kilometrů od Rozvadova, v letech 1938 až 1945 prošlo na sto tisíc vězňů, o život jich přišlo nejméně třicet tisíc. V posledních dnech války zde např. byl popraven Dietrich Bonhöffer.

Dr. Jack Terry se ocitl ve Flossenbürgu ve svých 14 letech, život mu zachránil úkryt pod podlahou mezi trubkami ústředního topení. Je pravidelným účastníkem setkání přeživších vězňů tohoto tábora. Při jednom setkání přiznal se slzami v očích: ani ve snu ho nenapadlo, že by se na to místo jednou vrátil a pronesl ona slova *what a beautiful day!* Tak byl potom pojmenován sborník, který v roce 2008 sestavili organizátoři Mezinárodních setkání mládeže ve Flossenbürgu, jejichž hlavní náplní jsou rozhovory a besedy s přeživšími vězni. A ti sem jezdí v radostném očekávání, že se tu setkají s mladými lidmi, kteří se zajímají o jejich osudy.

Letos se společné setkání mládeže a bývalých vězňů koncentračního tábora konalo již po patnácté. Z Česka tam každoročně přijíždí skupinka několika dětí pod vedením Moniky Žárské. Jeli jsme se tam podívat v neděli 21. července, kdy celý program vrcholí.

Den začal bohoslužebným shromážděním v táborovém kostele na památku polské vězeňkyně Celiny Wojnarowicz. Následovala modlitba za zemřelé v sousední židovské synagoze. Po ní ekumenická bohoslužba, při níž zazněla i čeština díky faráři Kučerovi z Aše. Odpoledne pak slavnostní pietní akt, při němž mj. skvěle promluvil francouzský konzul v Bavorsku, vyslechli jsme pohnuté svědectví bývalého maďarského vězně, který do Flossenbürgu přijel vůbec poprvé a zrovna v den svých osmdesátých narozenin. Shromáždění bylo uzavřeno položením věnců na symbolickém hřbitovu národů. Postupně tu ve skupinkách kolem pamětních kamenů zazněly národní hymny a modlitby. Na <http://www.youtube.com/watch?v=h2iJKUTlezs> je zachycen i náš zpěv československé hymny.

Skončili jsme u občerstvení v obřím stanu pro několik set lidí vedle bývalého apelplacu. Jak se vyrovnat s bohatě prostřenými stoly v místech, kde tolik lidí trpělo a hladovělo? Takové zázemí zřejmě v Německu patří k hromadným akcím pod širým nebem. Také pečlivě připravené expozice v lágrových barácích svědčí o tom, jakou pozornost Němci věnují své nedávné historii a jak nezapomínají. Naopak si tuto minulost připomínají. Organizovaná setkání bývalých vězňů nacistických táborů s mládeží jsou toho příkladem. Umíme si představit podobnou akci v českých bývalých komunistických lágrech?

Anna Hejlová

Mládež v Německu

V pátek 19.7. se vydala naše mládež v počtu 8 lidí do Německa na svatbu Judith Albrecht a Marka Stoklasy. Část z nás jela autem a kupodivu se nám cestou nepovedlo zabloudit. Tak jsme přijeli kolem sedmé večer do Liebethalu, neboli Údolí lásky. To je malá vesnička na okraji Pirny, kde bylo v předvečer svatby připravené grilování. Přijel i Petr a Abigail Hudcovi, protože Petr měl na zítřejší den připravené kázání. Velice vtipné bylo dorozumívání. Judith a Marek museli častokrát překládat věci z němčiny do češtiny a naopak. Během velice příjemného večera jsme se seznámili s rodinou a přáteli Judith a Marka, prošli se po okolí a strávili mnoho času zpíváním. Nejprve jsme zpívali s kytarami venku kolem ohně a když se už opravdu připozdilo, přesunuli jsme se do společenské místnosti ke klavíru. Pak už všichni zalezli do svých spacáků a těšili se na zítřejší dopoledne. Po německočeském obřadu v kostele St. Marien v Pirně se dobrovolníci z našich řad přihlásili na rozdávání panáků slivovice před kostelem a po pozvání na kafe jsme se rozjeli zpátky do Prahy. Cesta zpět byla dramatická, protože nám málem došel benzin. Naštěstí jsme rychle našli benzinovou pumpu a v pořádku dorazili domů.

Efox

Dobrý nápad

K aktivitám Křesťanské služby v našem dejvickém sboru mimo jiné patří, že chodíme za našimi starými členy do Domovů důchodců.

Při těchto návštěvách se často setkáváme s důkazy, že ani vlastní rodiny „seniorů“ nezapomínají na své babičky a dědečky. Na nočních stolcích vidáme zábavnou četbu, ale i modlitební knížečky nebo církevní tisk včetně sborových časopisů.

V posledních letech se však dostává ke slovu i moderní technika. Staří v DD dostávají od svých nejbližších k Vánocům podomácku vyrobené nástěnné nebo stolní kalendáře s portréty rodinných příslušníků nebo s momentkami z chaty a od moře.

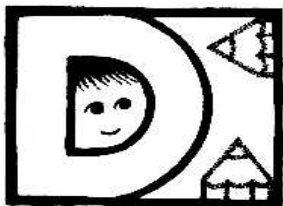
Zájmy ve vysokém stáří se však mění a nesoustřeďují se jen a jen na sledování potomků. /Však leckdy se už podoby a jména vnučat a pravnoučat pletou nebo se úplně vytratí z paměti./ Čím dál víc se ale mysl vrací ve vzpomínkách do již hodně vzdálené osobní minulosti.

A tu jsem se setkal s dobrým nápadem. U devadesátileté stařenky, která už téměř přestala mluvit, jsem uviděl na stěně proti jejímu polohovacímu lůžku velkou papírovou vývěsku s fotografiemi, kterou zhotovil její synovec. Jeden

snímek zobrazoval ji samou jako předškolní holčičku s dvěma bratry a rodiči. Na druhém byla jako maturantka. Na dalším zas s manželem jako nevěsta se závojíčkem atd. Pro mne to byla velice vítaná přehlídka. Ukazoval jsem na jednotlivé osoby na snímcích a hádal jsem, koho asi zachycují. A ležící sestra rázem ožila a pokyvovala radostně hlavou, když jsem správně uhodl.

Takovou „historickou“ vývěsku může ovšem vytvořit jen nějaký rodinný všeueměl, který si dá čas a námahu probírat se starými alby a vybírá z nich to nejzajímavější, případně dovede nějakým způsobem od starých fotografií pořídit kopii. /Po čase může výběr opět změnit./ Možná, že by příbuzní „seniorů“ docela vděčně uvítali, kdybychom je na takový nápad upozornili.

heda

Pohádka na září: O Jiříčkovi Jiříčkovi

Na staré radnici sídlily jiříčky. Jiříčky se podobají vlaštovkám, nemají však na hrdélku rezavou skvrnu a dlouhý vidlicovitý ocásek. Jejich hnízda přichycená pod římsou vypadala jako sněhové koule, které tu zůstaly od posledního zimního koulování. Každé hnízdo mělo po straně otvor a z něho se ozývalo téměř neustále pípání. V hnízdech byla totiž písklata, která se vylíhla před několika dny. Malé jiříčky natahovaly krčky a měly otevřené zobáčky. Čekaly totiž, až jim do zobáčků přinesou něco rodiče. Jejich tatínkové a maminky od časného rána až do večerních červánků kroužili vzduchem a lapali mouchy a jinou havěť a přinášeli je věčně hladovým dětem do hnízd.

Při tak hojně stravě rostly ovšem malé jiříčky jako z vody. Za několik týdnů se jim křídla obalila tuhým peřím a jiříčky se osmělily k prvnímu letu. Napoprvé to bylo jen takové ustrašené mávání křídly, ale zanedlouho vyrazili tihle začátečníci k nebi a připojili se ke svým rodičům. Celí se přitom nadouvali pýchou, že už jsou dospělí.

Nejpyšnější mezi mladými jiříčkami byl sameček Jiříček Jiříčka. Byl statný, modrý kabátek mu padl jako ulitý, očka se mu leskla jako brilianty a při letu si počínal opravdu moc šikovně. Škoda jen, že byl Jiříček Jiříčka veliký chlubílek. Stále chtěl předvádět něco, co druzí nedovedou. Tak třeba slétl na rozkvetlý záhon před radnicí a pokoušel se chytit chlupatého čmeláka. Teprve když se sám přesvědčil, že se mu čmelák do zobáčku nevejde, nechal marného lovu. Jindy zas slyšel, že je nebezpečné přibližovat se k letadlům, která startovala a přistávala na nedalekém letišti. Ale Jiříček Jiříčka se schválně při nejbližší příležitosti rozletěl proti tomu největšímu letadlu, aby ukázal, že se nebojí. Naštěstí se v poslední chvíli zalekl a vrátil se na rodnou římsu.

To, že chtěl stále vynikat nad druhé a toužil, aby se mu všichni obdivovali, stálo ho nakonec téměř život. Bylo září, much a jiné potraviny začalo ubývat, a tak se jiříčky rozhodly, že se vydají jako každoročně na jih do Afriky. Cesta vedla přes cizí země, ale starší jiříčky si dobře pamatovaly, které hory je třeba přeletět. Kromě toho uměly bezpečně najít směr i podle slunce, měsíce a hvězd. Hlavně však všem jiříčkám – těm, které již v Africe byly, i těm, které tam letěly poprvé – vložil Stvořitel do nitra tajemný hlas, který jim pomáhal jako kompas objevit správnou cestu.

Cesta vedla přes bílé vrcholky hor i jehličnaté lesy, přes řeky, vinice i města. Na noc si jiříčky vyhledaly rákosí nebo sítiny na bažině, aby bylo hejno chráněno před nepřítelem. A pak přišlo moře, nekonečná vodní hladina, na které se jen tu a tam objevila létající ryba, žraločí ploutev nebo loď. Když byly konečně jiříčky na druhém břehu, mnohé z nich se cítily unavené, jen Jiříček Jiříčka se natrásal před kamarády: “To je loudání! To je loudání! Co z té cesty vlastně mám? Zítra si poletím sám. Síly mám ještě víc než dost, a tak se ještě tu a tam porozhlédnu a pak se k vám zase připojím.”

Příští den se Jiříček Jiříčka od ostatních oddělil a zamířil stranou. Představoval si, co všechno uvidí a jak se pak bude vychloubat před ostatními. Místo toho se však před ním rozprostřela žlutavá poušť Sahara. Jiříček letěl a letěl, ale poušť neměla konce. Poněvadž slunce nemilosrdně pálilo, spustil se k večeru dolů na osamělý pichlavý keřík. Ale i pouštní písek žhnul jako plotna. Až teprve v noci žár pominul a začalo se ochlazovat.

Za svítání se pustil Jiříček Jiříčka na další cestu. Nepokračoval však už svéhlavě v letu bez cíle, ale dal se vést oním zvláštním vnitřním hlasem. A udělal dobře, protože zanedlouho poušť skončila. Ještě týž den pak Jiříček dostihl své přátele. Jak byl šťastný a vychloubání ho přešlo navždycky.

Nepřeceňuj svoje síly.
I když jich máš zatím dost,
vyčerpat se mohou snadno,
proto dbej vždy na skromnost.

Nerozplýtvěj cenné hřivny,
Sleduj stále velký cíl,
který všem, kdo vytrvají,
Bůh v své lásce připravil.

Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se bohatýr nechlubí svou bohatýrskou silou. (Jeremiáš 9,22)

heda

Seniorátní den 8. září 2013

v Sedlci - Prčici

K. Burky 150

49°34'34"N, 14°32'18"E

10:00 Rodinné bohoslužby
vede Lenka Ridzoňová

11:00 Aktivity pro celou rodinu
prohlídka města, zahrada
a park pro děti

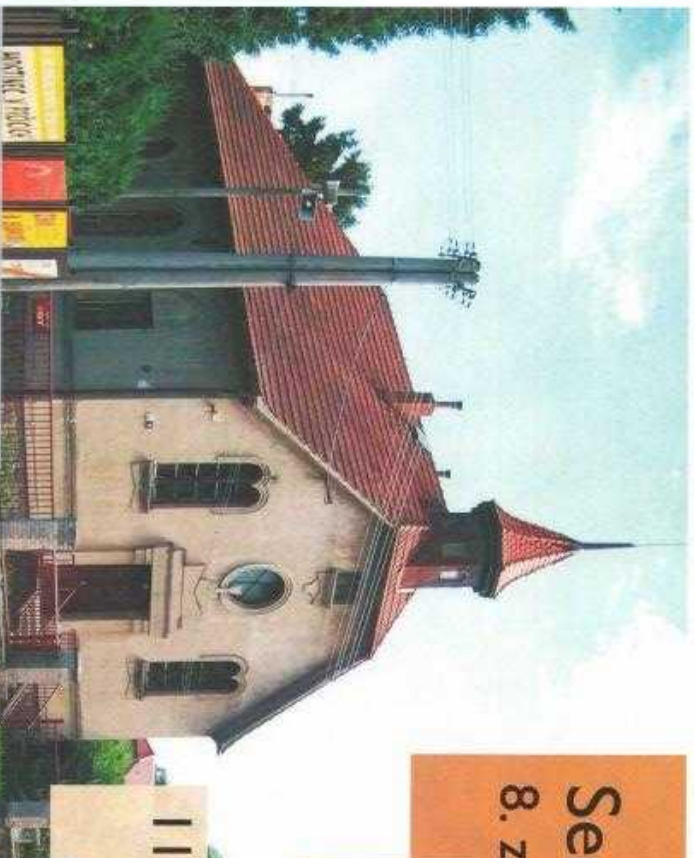
12:30 Oběd
v restauraci na náměstí,
90 Kč / dospělý

14:00 Přednáška a diskuse:
"A bohové se vracejí" - Pavel Hošek
/ souběžné aktivity pro děti

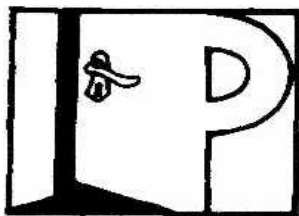
15:45 Zakončení
Pavla Jandecková

kontakt:
Pavla Jandecková (604 185 520)

Akce se koná i v případě nepříznivého
počasí, program by byl alternativně přizpůsoben.

Vzpomínka

Dne 8. září 2013 je to rok, co táta p. Jaroslav Podhorský odešel na druhý břeh.

Byl Vaším dlouholetým bratrem a proto Vás, kdo jste ho měli rádi, znali jeho dobrosrdečnost a pracovitost, prosím, o jeho uctění, spolu se mnou, tichou, ale o to srdečnější vzpomínkou.

Děkuji

Zdeňka Horská

V neděli 29. září v 17 hodin se v Kostele sv. rodiny v Domově Karla Boromejského uskuteční benefiční koncert pro hoboj a harfu (David Prosek a Lydie Härtelová). Na programu Bach, Telemann, Britten, Thuri aj. Vstupné dobrovolné, výtěžek bude věnován na provoz Domova. Tram 9, 10, 16 (zast. Sídliště Řepy) nebo bus 264 (zast. Škola Řepy), adresa Domova: ul. K Šancím 6, Praha – Řepy.

Další setkání:

- 8. 9. Seniorátní rodinná neděle v Sedleci – Prčici – viz pozvánka str. 14
- 14. – 15. 9. Oslavy 400. výročí vydání Bible kralické v Kralicích nad Oslavou, možnost připojit se k zájezdu sboru z Vinohrad
- 15. 9. Po bohoslužbách výlet s rodinami do Nelahozevsí (prohlídka zámku – vede M. Härtelová)

Kalendář na září 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 9. s VP 8. 9. 15. 9. Pro malé a velké na zahájení školního roku 22. 9. 29. 9. 6. 10. s VP Děkčinění	P. Hudec P. Hudec A. Hudcová P. Hudec A. Hudcová P. Hudec
Biblická hodina	Úterý v 17:30 od 10. 9.	
Děti	Nedělní škola: neděle v 9:30 Náboženství: čtvrtek v 16:30 od 12. 9. ZŠ Suchdol: od října	
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	Čtvrtek 19.9. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30 Zájezd do Německa (Oybin, Wehlen) 21.9. - 22.9.	
Křesťanská služba	1. 9. po bohoslužbách	
Klub poznávání	25. 9. v 11:00 Návštěva Jeruzalémské synagogy	
Hodina pohybu	1. a 3. pondělí v měsíci v 15:00	
Setkání s hostem	26. 9. v 19:00 Václav Petříček, Írán včera a dnes	
Staršovstvo	Čtvrtek 5. 9. v 19:00	
Konfirmandi	Čtvrtek od 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla je 24. září.

Příští číslo vyjde 29. září.

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)
e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010